

McMurdo là một người muốn ai cũng phải để ý đến mình. Chỉ sau một tuần lễ, anh ta đã trở thành nhân vật quan trọng nhất trong nhà trọ. Buổi tối, khi những người tá túc tại đây ngồi với nhau, thì anh chàng này luôn luôn có những chuyện khôi hài làm cho họ phải phá lên cười. Sức hấp dẫn riêng của anh làm tỏa sự vui vẻ ra xung quanh. Đối với những người đại diện cho pháp luật, anh tỏ thái độ khinh thường, làm cho những người trong nhà trọ hoặc là thích thú hoặc là lo ngại.

Ngay từ khi mới đến trọ, anh đã công khai bộc lộ sự chiêm ngưỡng đối với cô thiếu nữ trong nhà rằng từ phút đầu tiên, cô gái đã chiếm hoàn toàn trái tim anh. Trong ngày thứ hai, anh nói thẳng rằng anh yêu cô ta, và từ đó, anh không ngừng nhắc đi nhắc lại cái điệp khúc ấy.

- Cô có người khác rồi à? Cô hãy bảo cái người ấy lo công việc riêng của anh ta đi. Còn tôi, tôi sẽ không để lỡ mất dịp may duy nhất của đời tôi. Ettie, hiện giờ cô có thể nói tiếng Không. Nhưng một ngày nào đó, rồi cô sẽ trả lời là: Có. Tôi còn trẻ, tôi đợi được.

Đó là một gã si tình nguy hiểm, với tác phong Ailen trắng trợn, và những cử chỉ dịu dàng âu yếm đến mê người. Thêm nữa, anh ta được bao bọc trong một vòng hào quang của những chuyện phiêu lưu và bí mật, vòng hào quang để làm cho một phụ nữ phải chú ý, và từ đó dẫn đến tình yêu có xa gì. Anh ta kể về những thung lũng thanh bình, về hòn đảo xa vời đẹp như trong những chuyện thần tiên, về những ngọn núi hiền lành, những cánh đồng xanh muốt. Người ta có cảm giác là nhiều chuyện kỳ lạ đã xảy đến cho anh ta trong cái thành phố Chicago quá kỳ lạ, quá bí mật. Anh ta gọi lại với một vẻ trầm ngâm buồn rầu, một cuộc ra đi đột ngột, một cuộc chạy trốn vào nơi tận cùng của cái thung lũng âm u này. Ettie lắng nghe từng lời, đôi mắt nhìn đen ánh lên một niềm thương xót và thông cảm.

McMurdo làm kế toán. Anh bận suốt ngày, và cũng chưa có thì giờ đến trình diện ở chi nhánh của "Hội những người Tự Do".

Scanlan đến nhà trọ cụ Shafter vào một buổi tối. Scanlan là một mẫu người nhỏ bé, láu táu, mặt lười cày. Anh ta có vẻ vui lòng khi gặp lại McMurdo. Sau vài ngụm, anh ta đi vào lý do của việc đến thăm.

- Này, McMurdo, sao anh chưa trình diện ông toán trưởng.

- Tôi bận.

- Làm gì thì làm, nhưng phải tới gặp McGinty ngay đi. Lẽ ra sau ngày anh đến, anh phải trình diện ở trụ sở Hội rồi, anh không được làm ăn bê bối với ông ta.

McMurdo có vẻ ngạc nhiên.

- Tôi là một hội viên đã hơn hai năm rồi. Sao lại phải đi trình diện gấp thế?

- Ở Chicago thì không gấp như thế đâu.
- Ở đây cũng là một Hội ấy chứ?
- Cùng một Hội à? - Scanlan nhìn McMurdo trừng trừng, mắt anh ta lóe lên một tia sáng đe dọa.
- Thế không phải là cùng một Hội sao? - McMurdo hỏi lại.
- Một tháng nữa, chúng ta sẽ trở lại chuyện cùng hay không cùng này. Tôi nghe nói là bữa nọ trên tàu anh có đối đáp gì đó với mấy tay cảnh sát.
- Sao anh biết?
- Ồ tin tức bay đi mà. Ở đây tin tức bay đi nhanh lắm, tốt cũng có, xấu cũng có.Ồ! Anh sẽ là người lý tưởng của McGinty đó.
- Sao vậy? Ông ta cũng ghét cảnh sát ư?

Scanlan bật cười, đứng dậy:

- Hãy đi gặp ông ta ngay đi. Nếu không, thì không phải ông ta ghét cảnh sát, mà là ghét anh đó.

Cũng đêm hôm đó, ông già Thụy Điển mời anh chàng trẻ tuổi vào phòng ông.

- Tôi có cảm giác là anh đang ve vãn con gái tôi.
- Tôi yêu cô ấy.
- Thế thì anh tốn công vô ích. Có người đã đến trước anh rồi.
- Cô ấy đã nói với cháu như thế.
- Con bé có nói với anh là ai không?
- Cháu có hỏi nhưng cô ấy không nói.
- Có lẽ nó không muốn làm anh phải sợ hãi đấy.
- Làm cháu sợ hãi à?

McMurdo đã bắt đầu nóng mặt.

- Đúng đó, anh bạn. Nó là thằng Teddy Baldwin đó.
- Cái thằng Teddy ấy là một thứ ma quái dữ dằn hay sao?

- Nó là một trong những thằng chủ của bọn "Người Tiên Phong" đấy.
- "Người Tiên Phong" à? Tại sao mọi người ở đây lại phải sợ chúng đến thế?

Ông chủ trọ hạ thấp ngay giọng xuống.

- "Người Tiên Phong" là hội viên của "Hội những Người Tự Do".

Người trẻ tuổi giật mình.

- Cháu cũng là hội viên của Hội ấy đây.

- Anh à? Nếu tôi biết thế, thì tôi không cho anh vào nhà. Dù anh có trả tôi đến 100 dollars một tuần đi nữa.

- Hội lập ra cốt để giúp đỡ lẫn nhau, và gây tình bạn tốt. Bác hãy đọc điều lệ của nó mà xem.

- Ở nơi khác thì như thế đó. Nhưng ở đây thì không.

- Ở đây nó thế nào?

- Một bọn sát nhân. Thế thôi.

McMurdo đáp lại bằng một nụ cười không tin:

- Bác chứng minh được điều đó không?

- Cả năm mươi vụ án mạng ở đây chưa đủ để chứng minh hay sao? Trong cùng thung lũng này không ai không biết những việc ấy.

McMurdo nói rất nghiêm trang:

- Thưa bác, cháu muốn bác rút lại những lời vừa nói, nếu không thì bác phải giải thích.

- Tôi chỉ nhắc lại cho anh cái gì mà tất cả mọi người đều nói ở đây. Những người chủ của Hội thì cũng là những người chủ của bọn "Tiên Phong". Nếu ai làm gì phật ý Hội, thì bọn "Tiên Phong" sẽ ra tay ngay.

- Cháu muốn có những chứng cứ thực sự kia.

- Nếu anh còn ở lại Vermissa này, thì rồi anh sẽ có những chứng cứ. Nhưng tôi quên mất rằng anh cũng ở trong cái băng ấy, thì rồi anh cũng chẳng hơn gì bọn chúng đâu. Trong khi chờ đợi, thưa ông, xin ông đi tìm một nơi trọ khác.

Thế là McMurdo bị kết án phải đi đày đến hai lần: đi đày khỏi căn buồng ầm cúng và đi đày xa người thiếu nữ. Anh đi tìm Ettie.

- Ba em vừa mới đuổi anh. Nếu chỉ là chuyện căn buồng thôi thì anh có cần gì. Nhưng mà, anh không thể sống không có em được.

-Ồ, ông McMurdo. Xin ông đừng nói thế. Ông đã đến quá trễ. Em chưa hứa với hấn nhưng em cũng không thể hứa với người khác được.

- Thế nếu anh là người đến trước, thì liệu anh có một tia hy vọng nào không?

Cô gái úp mặt vào hai bàn tay, khóc nức nở:

- Em thề trước Thượng Đế là em muốn anh là người đầu tiên đến với em.

McMurdo quỳ ngay xuống bên cô gái, thốt lên:

- Anh van em, em hãy làm theo tiếng gọi của trái tim mình.

McMurdo nắm lấy đôi bàn tay cô gái.

- Em hãy nói rằng em là của anh, và chúng ta sẽ cùng nhau xây dựng cuộc đời.

- Nhưng không phải ở đây chứ?

- Ở đây, ngay ở đây em ạ.

- Không, không, anh...

McMurdo ôm chặt cô gái vào trong tay. Cô gái không chống cự.

- Ở đây thì không được đâu anh. Nhưng... anh có thể đi với em được không?

Một trận bão nội tâm, làm rung động nét mặt người thanh niên. Một lát sau, khuôn mặt trở lại rắn đanh

- Không. Anh ở đây để bảo vệ em và chống với cả hoàn cầu.

- Thế tại sao chúng ta không đi nơi khác.

- Không, anh không thể đi được.

- Tại sao?

- Nếu chúng ta yêu nhau thì ai dám ngăn cản?

- Anh mới đến đây nên anh không biết cái thằng Teddy đâu. Anh cũng không biết McGinty và bọn "Tiên Phong".

- Anh đã sống giữa những con người dữ tợn, và bao giờ rồi cuối cùng chính chúng phải kiềm anh. Nếu bọn chúng đã phạm tội thì tại sao không ai đưa chúng ra trước pháp luật.

- Không có ai dám ra làm chứng chống lại chúng: người nào làm như vậy, thì ngay trong tháng đó sẽ chết.

- Có thể người ta tìm cách hại chúng và chúng không có cách gì để tự vệ chẳng?

- Ôi, em không muốn nghe anh nói như vậy. hấn cũng nói đúng như vậy đó... cái thằng ấy.

- Thằng Teddy ấy à? à, nó nói như vậy có phải không?

- Và vì vậy, mà em ghét nó. Em ghét nó nhưng em sợ nó. Cho nên em cứ phải tìm cách tránh né bằng những lời hứa nửa vời. Nhưng nếu anh chịu đi với em, thì chúng ta sẽ đưa ba em đi, và sống mãi mãi với nhau.

Một lần nữa nét mặt người thanh niên lại hiện lên cuộc tranh đấu nội tâm dữ dội, và một lần nữa, một quyết định không gì lay chuyển nổi.

- Sẽ không có gì nguy hại xảy đến cho em và ba em đâu. Còn về cái bọn độc ác kia, anh tự hỏi không biết rồi em có ngạc nhiên khi thấy rằng anh còn độc ác hơn cả đứa độc ác nhất trong bọn chúng, trước khi chúng ta lấy nhau.

- Không, em tin anh... tin suốt đời.

Trên môi McMurdo nở một nụ cười cay đắng.

- Em biết anh còn ít quá, em không thể đoán biết được những gì diễn ra trong tâm hồn anh đâu. Này, ai đến kia?

Hai cánh cửa buồng bật toang ra, và một người trẻ tuổi bước vào, dáng điệu dương dương tự đắc, hấn đẹp trai, ăn mặc đẹp đẽ. Vóc dáng và tuổi tác cũng vào cỡ của McMurdo. Dưới chiếc mũ phớt vành đen rộng, cặp mắt dữ tợn nhìn chăm chăm vào đôi trai gái đang ngồi cạnh lò sưởi.

Ettie vội vàng đứng bật dậy, hoảng hốt.

- Tôi rất sung sướng được ông đến chơi, ông Teddy. Xin mời ông ngồi.

Teddy hai tay chống nạnh, nhìn thẳng vào mặt McMurdo, hỏi:

- Người này là ai?

- Một người khách trọ mới. Ông McMurdo, ông cho phép tôi giới thiệu với ông, ông Teddy.

Hai người thanh niên trao đổi một cái gật đầu lạnh nhạt.

- Cô gái đã nói cho anh biết sự quan hệ của cô ta với tôi rồi chứ?

- Tôi chẳng biết mối quan hệ nào giữa cô ta và anh cả.

- Cô gái này là của tôi, và bây giờ thì anh đi chơi đi, ngoài kia trời dễ chịu lắm đấy.

- Cảm ơn. Lúc này tôi không thích đi chơi.

- "Lại thế nữa kia". Đôi mắt của Teddy rùng rục lửa giận. "Thế chắc ông thích đánh nhau có phải không, thưa ông khách trọ?"

McMurdo nhảy dựng lên:

- Anh đã đoán đúng đấy. Chưa bao giờ anh lại có một lời nói đúng hơn thế nữa.

Cô thiếu nữ kêu lên, sợ hãi:

- Ôi, anh McMurdo. Ôi anh McMurdo.

-Ồ, người ta đã gọi nhau bằng anh rồi, nhanh quá nhỉ?

- Anh Teddy. Xin anh hãy độ lượng mà tha lỗi cho anh ấy.

McMurdo bình tĩnh nói:

- Ettie, anh sẽ giải quyết chuyện này ổn thỏa thôi. Thưa ông Teddy, ông có thấy hứng thú mà đi dạo với tôi một vòng ngoài đường kia không? Trời ban đêm đẹp lắm, đúng như ông đã nói, ở đằng sau nhà bên cạnh này có một cái bãi trống, tiện lợi lắm, ông ạ.

- Tôi sẽ trả món nợ này, mà không cần phải bắn tay. Anh sẽ hối hận là đã đặt chân vào nhà này.

- Sẽ à? Có ngay vẫn hơn chứ.

- Tôi sẽ chọn giờ. Anh có thể để tôi thu xếp việc ấy cho. Này, nhìn đây.

Teddy kéo ống tay áo lên và chỉ vào một dấu hiệu đặc biệt: một hình tam giác nằm trong một đường tròn.

- Anh có biết cái này là gì không?

- Tôi không biết và cũng chẳng cần biết.

- Thế thì rồi anh sẽ biết. Ettie sẽ chỉ dẫn cho anh. Con kia, mày sẽ quỳ xuống, và van xin trở về với tao. Sau đó, mày sẽ biết tao trừng phạt mày như thế nào. Mày đã gieo..., thì tao sẽ cho mày gặt...

Hắn giận dữ, nhìn hai người một lần cuối, rồi quay gót đi ra và đập cửa lại.

Trong giây lát, McMurdo và người thiếu nữ đứng lặng đi. Nhưng rồi người thiếu nữ nhào tới ôm chặt lấy anh:

- Ôi, anh McMurdo, anh can đảm biết bao nhiêu. Nhưng anh phải trốn ngay tối nay, nó sẽ giết anh. Em đã nhìn thấy trong mắt nó. Làm sao mà anh chống cự được với cả băng của chúng.

McMurdo dịu dàng hôn người thiếu nữ và dìu cô ngồi xuống ghế

- Em đừng có lo, Anh cũng là một hội viên trong Hội những Người Tự Do, anh đã nói với ba em rồi, và bây giờ anh cũng nói cho em biết nữa, đừng ghét bỏ anh.

- Em không thể nào ghét bỏ anh được. Nhưng nếu anh cũng là một hội viên, tại sao anh không đến lấy lòng ông McGinty. Ồ, anh đi ngay đi.

- Anh cũng có ý đó. Em có thể nói với ba em là đêm nay anh còn về ngủ ở đây, nhưng ngày mai anh sẽ đi tìm một căn phòng khác.

Quầy rượu của quán McGinty đông nghẹt khách gồm toàn những bọn hạ lưu của thị trấn.

McGinty là nhân vật nổi tiếng, bên ngoài được che đậy bằng tác phong của một người vui tính sỏi lõi. Nhưng bên trong, sự sợ hãi mà hắn gieo rắc không những ở thị trấn Vermissa, mà cả trên toàn bộ cái thung lũng này, đủ lôi kéo khách đến quán rượu của hắn rồi.

McGinty đã được những bọn cướp, bọn lưu manh, bầu hắn giữ chức vụ Ủy viên Hội đồng Thành phố, và Quận trưởng Cảnh sát giao thông. Thuế má và các khoản tiền đóng góp rất lớn, những công trình công cộng thì bị bỏ bê, báo cáo trước nhân dân thì bị bóp méo sự thật Người dân thường bị bắt buộc phải câm miệng vì sợ bị tai họa. Thế là, năm này qua năm khác, quán rượu của ông ta đã phình ra đến mức đe dọa nuốt cả một góc của phố chợ.

McMurdo đẩy cửa bước vào, chen giữa đám đông ồn ào, trong một bầu không khí ô nhiễm khói thuốc và sặc mùi rượu. Căn phòng được thắp đèn sáng choang.

Những tấm gương lớn, khung mạ vàng, treo trên bốn bức tường phản chiếu và nhân lên gấp bội không biết bao nhiêu là đèn. Những người bồi rượu, tay áo sơ mi xắn lên đến khuỷu tới tấp pha rượu cho khách hàng. Ở một đầu, đứng dựa mình vào quầy, là một người đàn ông cao lớn. Đó là McGinty. Ông ta có bộ tóc đen nhánh, dài như một cái bờm rủ xuống đến tận cổ, bộ râu nham nhở hai bên má, nước da mai mái của một người Italia, đôi mắt đen nhìn không chớp, trông rất dữ tợn. Tất cả phần còn lại, một thân hình cân đối, nét mặt thanh tú, tác phong cởi mở, phù hợp với dáng điệu vui tính và chịu chơi mà ông ta cố làm cho mọi người thấy rõ. Một người khách lạ sẽ nghĩ rằng đây là một tay làm ăn lương thiện. Nhưng khi đôi mắt hung bạo kia nhìn trừng trừng vào khách, thì người này bắt đầu run sợ, và cảm thấy mình đang đứng trước một thiên tai thực sự.

Sau khi đã quan sát kỹ con người đó, McMurdo, cùi tay gạt một đám xu nịnh đang bao quanh. Đôi mắt táo bạo của người thanh niên như đóng đinh vào đôi mắt đen đang soi mói nhìn anh.

- Này anh, tôi chưa hề thấy cái bản mặt của anh ở đây.
- Tôi mới đến, thưa ông McGinty.
- Nhưng không vì thế mà không biết thưa hỏi với một người có chức vụ.

Một người trong bọn xu nịnh vội giải thích:

- Này anh, đây là ông hội đồng McGinty đó.
- Rất tiếc, thưa ông hội đồng. Tôi chưa biết hết các tập quán ở đây. Nhưng người ta có khuyên tôi đến gặp ông.
- Thế thì anh gặp tôi rồi đó. Anh thấy tôi thế nào?
- Ồ, nói ra bây giờ còn sớm quá. Nhưng nếu trái tim của ông cũng to như thân hình của ông, và tâm hồn ông cũng đẹp như ông, thì tôi tự thấy là bằng lòng rồi.

Nghe câu trả lời đó, tên chủ quán dậm ra ngớ ngàng, không biết nên cười cợt hay giữ một vẻ nghiêm trang với tên thanh niên này.

Một lát sau, hắn mới quyết định.

- Tổ mẹ, đúng là một kiểu ăn nói Ailen rồi. Thế ra tên ông đã hài lòng về phần người ngợm của tôi rồi, phải không?
- Chắc chắn thế.
- Và người ta bảo anh đến gặp tôi.

- Vâng.

- Ai nói?

- Môn huynh Scanlan, chi nhánh 341, của Vermissa. Tôi xin nâng ly mừng sức khỏe của ông, ông hội đồng.

McMurdo vừa uống vừa giơ ngón tay út lên. McGinty chăm chú theo dõi anh ta và bỗng nhíu cặp mắt đen rậm lại nói:

-Ồ, ra thế đấy. Vậy thì tôi phải xét trường hợp của ông một cách cặn kẽ hơn nữa, thưa ông...

.... McMurdo

- Một cách cặn kẽ hơn nữa, thưa ông McMurdo, vì ở đây không ai tin lời nói của ai cả. Xin mời qua đằng sau quầy này.

Ở đó có một căn phòng nhỏ với những thùng rượu xếp dọc theo tường. McGinty đóng cửa rồi ngồi lên một thùng, vừa cấn vào điều xì gà vừa quan sát anh thanh niên. Hai phút trôi qua như thế. McMurdo chịu đựng cuộc thẩm tra này một cách vui vẻ. Anh ta rút một tay trong túi áo vét, còn một tay thì vân vê ria mép. Đột nhiên McGinty chồm người về phía trước và chìa ra một khẩu súng lục.

- Này, thằng kia. Nếu mày định chơi tao thì cái này sẽ đưa mày sang thế giới bên kia ngay.

McMurdo bình tĩnh trả lời:

- Đón tiếp một môn huynh như thế này thì quả thật là kỳ cục, nhất là khi người ta lại là một trưởng toán trong chi nhánh của Hội những Người Tự Do.

- Anh được nhập hội ở đâu?

- Chi nhánh 29, Chicago

- Bao giờ?

- Ngày 24 tháng 6 năm 1871

- Tên trưởng toán?

- J.H.Scott.

- Ai chịu trách nhiệm toàn khu?

- Bartholomew Wilson.

- Đến Vermissa làm gì?
- Tôi cũng đi làm như ông
- Anh đối đáp trơn tru lắm nhỉ?
- Vâng, tôi không ngọng nghịu.
- Thế trong hành động, anh có lanh lẹ không?
- Tôi nổi tiếng về việc ấy.
- Rất tốt, anh sẽ được thử thách. Anh đã nghe nói đến chi nhánh ở đây bao giờ chưa?
- Người ta nói với tôi rằng trước tiên phải là một con người đã, rồi sau mới thành một môn huynh được.
- Đúng đó. Tại sao anh lại bỏ Chicago ra đi?
- Ông đừng hòng bắt tôi khai.

McGinty trở mắt ra nhìn. Hắn không quen nghe những câu trả lời như vậy. Câu này, hắn thấy nó thật ngộ nghĩnh.

- Tại sao vậy?
- Vì môn huynh không được phép nói dối với một môn huynh khác.
- Nghĩa là sự thật không được tốt lắm chứ gì.
- Nếu ông muốn hiểu như vậy, thì xin tùy ông.
- Một người trưởng toán như tôi, chắc sẽ không đưa một ai vào trong chi nhánh Hội, khi chưa biết quá khứ của anh ta.

McMurdo có vẻ lúng túng. Sau cùng, anh ta lôi ở túi áo trong ra một mảnh báo cũ, và còn hỏi lại:

- Ông không phản thùng tôi chứ?
- Mà y mà còn nói cái kiểu ấy thì tao đập vỡ mặt mày ra bây giờ.

McMurdo tỏ vẻ hối tiếc:

- Tôi xin lỗi ông. Tôi nói mà không suy nghĩ. Tôi biết rằng ở trong tay ông thì tôi sẽ được an toàn. Ông hãy đọc mảnh báo này đi.

McGinty đọc lướt qua bài báo đưa tin về vụ án mạng tên Jonas Pinto ở quán rượu Lake, phố Market, tại Chicago, đêm mùng 1 tháng giêng năm 1874. Hắn đưa trả lại mảnh báo cũ, hỏi:

- Anh làm cái việc ấy à?...

McMurdo trả lời bằng cái gật đầu.

- Tại sao anh lại hạ nó?

- Tôi giúp đỡ nhà nước đúc ra các đồng đô la. Có lẽ những đồng dollars của tôi làm ra, vàng không đủ tuổi như đồng dollars của Nhà nước, nhưng trông nó vẫn có vẻ xài được. Cái tên Pinto này giúp tôi tiêu thụ những đồng ấy. Một hôm nó nói rằng sẽ đi tố cáo tôi. Tôi hạ nó ngay, rồi đến đây.

- Tại sao lại đến cái xứ than này?

- Thấy báo nói ở đây người ta không khó tính lắm.

McGinty bật cười.

- Thế ra trước hết anh là một thằng làm bạc giả, rồi sau là một tên giết người, và anh nghĩ rằng đến đây anh sẽ được người ta đón tiếp tốt có phải không.

- Vâng, đại khái là như vậy.

- Thế bây giờ anh còn làm được những đồng dollars ấy không?

McMurdo móc túi lấy ra mấy đồng tiền vàng đưa cho McGinty xem

- Đây ông xem...

- Thật không? Không nói đùa đấy chứ?

McGinty soi các đồng tiền ra ánh sáng, để nó trên bàn tay to tướng.

- Không thấy có gì khác cả. Tổ mẹ, thế này thì anh sẽ là một môn huynh đặc lực đây. ở đây chúng tôi cũng có thể nhận một vài tay đầu bò đầu bươu.

- Thưa ông, tôi sẽ giữ được vị trí của tôi, trong cuộc tự vệ đó.

- Thần kinh của anh có vẻ vững vàng lắm. Anh không xáo động khi tôi chĩa súng vào anh?

- Lúc đó không phải tôi đang bị nguy hiểm.

- Thế thì ai vậy?

- Ông.

McMurdo rút trong túi áo vét ra một khẩu súng sáu đã lên đạn.

- Tôi vẫn nhắm vào ông suốt trong thời gian vừa qua, tay tôi cũng không lạnh kém gì ông đâu.

Ông hội đồng đỏ mặt tía tai nhưng rồi bỗng phá lên cười.

- Tôi có cảm giác một ngày nào đó, chi nhánh Hội ta rồi sẽ được kiêu hãnh về anh đó... Cái gì thế này. Chúng mày không thể để yên cho tao được nói chuyện đến năm phút với một vị khách quý hay sao?

Người hầu bàn cúi đầu:

- Xin lỗi ông hội đồng, có ông Teddy. Ông ấy muốn gặp ông gấp.

Lời báo ấy là vô ích, Teddy đã hiện ra trong khung cửa. Hắn gạt người hầu ra rồi đóng cửa lại, và nhìn McMurdo bằng một cặp mắt nãy lửa.

- Thế là mày đã đến đây trước tao rồi hả? Được, ông hội đồng, tôi có câu chuyện muốn nói với ông về cái tên này.

McMurdo nói như hét:

- Thì mày nói ngay đi, nói ngay trước mặt tao nè.

- Tao sẽ nói lúc nào tao cần nói, và nói theo cách của tao.

McGinty từ trên thùng rượu nhảy xuống, can thiệp

- Teddy, đây là một môn huynh mới đến, chúng ta không được đón tiếp anh ta như vậy. Hãy chìa tay ra làm lành với nhau đi.

- Không đời nào. - Teddy hét lên

- Tôi đã mời anh ta đấu với tôi bằng tay không, hoặc bằng bất cứ thứ vũ khí nào. Thưa ông hội đồng, bây giờ tôi xin để ông phân xử cho chúng tôi.

- Thế giữa hai anh có chuyện gì vậy?

- Một cô gái trẻ tuổi.

- "Tự do à?" Ông trưởng toán nói tiếp. "Vì đây là giữa hai môn huynh trong cùng một chi nhánh hội, nên cô gái đó hoàn toàn tự do".

-Ồ, luật lệ của ông là như thế đấy hả?

- Đúng, luật lệ của tao là như thế đấy, Teddy!

McGinty nhìn hắn một cách hiểm ác, tiếp luôn:

- Phải chăng mày định chống lại luật lệ ấy không?

- Ông gạt ra ngoài một người vẫn đứng bên ông từ 5 năm nay, để ôm vào lòng một tên mà ông chưa bao giờ gặp mặt. Mẹ kiếp, đến kỳ phiếu sắp tới...

Ông hội đồng chồm lên như một con hổ, khép chặt hai bàn tay vào quanh cổ tên kia và vật ngửa nó lên một thùng rượu. McMurdo can thiệp. Anh kéo ông hội đồng lại, làm ông ta thả tay ra. Teddy bị khuất phục. Hắn ngồi lên trên thùng rượu.

- Teddy, đã từ lâu mày đáng được một trận như thế này. Ngày hôm nay thì mày nếm mùi sơ sờ rồi đó. Mày tưởng tượng rằng nếu tao không được bầu lại làm trưởng toán thì mày sẽ chiếm chỗ tao phải không? Rồi đây chi nhánh Hội sẽ định đoạt việc này. Nhưng chừng nào tao còn là trưởng toán, thì không một đứa nào được mở mồm ra chống lại những điều tao quyết định, nghe rõ chưa?

Teddy vừa xoa cổ vừa lấp bắp nói:

- Tôi có chống ông cái gì đâu.

Thế là McGinty đột ngột trở lại ngay cái kiểu cách ra vẻ hồ hởi thường ngày của hắn:

- Ồ, nếu thế thì thôi. Chúng ta đều là bạn tốt với nhau cả. Và việc này coi như là xong.

Lão lấy từ trong hốc tủ ra một chai champagne bật nút mở rượu, rót đầy vào ba cốc:

- Nào, chúng ta hãy uống ly rượu hòa giải. Sau tuần rượu này, không có một cuộc cãi lộn nào nữa. Vậy thì bây giờ Teddy, hãy để tay trái của anh lên cổ tôi đi.

Rồi lão nói tiếp:

- Thưa ông, nghĩ sao khi bị xúc phạm?

- "Những đám mây đều nặng nề".

- "Nhưng chúng sẽ tan đi, để không bao giờ trở lại nữa".

- "Và điều đó, tôi xin thề".

Hai người uống cạn ly rượu, và nghi lễ đó lại diễn ra giữa Teddy và McMurdo

McGinty xoa hai tay vui vẻ nói:

- Được rồi. Thế là cuộc cãi lộn đã kết thúc. Nếu nó còn tái diễn thì các anh sẽ phải chịu sự trừng phạt của Hội.

McMurdo chìa tay ra cho Teddy bắt:

- Tôi thật không dám thế. Tôi dễ gây lộn, nhưng cũng dễ tha thứ. Người ta bảo đó là do giòong máu Ailen. Nhưng đối với tôi thế là xong, và tôi không có thù hằn gì cả.

Teddy đành phải giơ tay ra bắt, vì đôi mắt của ông trưởng toán không rời hẳn

McGinty ôm lấy vai hai người, thở dài:

- Thật không thể tưởng tượng được là mảnh gấu váy ấy lại có thể làm cho hai chàng trai của tôi đến phải trở thành đối thủ của nhau. Nhưng những chuyện này vượt ra ngoài thẩm quyền của một người trưởng toán rồi. Môn huynh McMurdo, anh được nhập vào chi nhánh 341. Chúng tôi thường hội họp vào tối thứ 7. Nếu anh đến dự, anh sẽ mãi mãi là một người Tự Do ở cái thung lũng này.